

**Západočeská univerzita v Plzni
Ústav umění a designu**

Bakalářská práce

HOMMAGE À...

Marta Vobrubová

Plzeň 2013

Západočeská univerzita v Plzni
Ústav umění a designu

Oddělení výtvarného umění
Studijní program Výtvarná umění
Studijní obor Multimediální design, specializace Multimedia

Bakalářská práce

HOMMAGE À...

Marta Vobrubová

Vedoucí práce: BcA. Vojtěch Aubrecht
Oddělení výtvarného umění
Ústav umění a designu Západočeské
univerzity

Plzeň 2013

Prohlašuji, že jsem tuto bakalářskou práci vypracovala samostatně s použitím uvedené literatury a zdrojů informací.

Plzeň, 24. dubna 2013.

.....
podpis autora

Děkuji Vojtěchu Aubrechtovi za odborné vedení mé bakalářské práce, cenné rady a připomínky. A také všem zúčastněným mužům.

Obsah

1 Mé dosavadní dílo v kontextu specializace	1
2 Téma a důvod jeho volby	2
2.1 Steve McCurry – ikona fotožurnalismu.....	3
2.2 Nejznámější tvář světa – Portrét Sharbat Gula.....	5
3 Cíl práce	8
4 Proces přípravy	9
5 Proces tvorby.....	10
6 Technologická specifika	11
6.1 Prostředí	11
6.2 Příprava modelu	11
6.3 Výraz.....	12
6.4 Světlo a technika	12
7 Popis díla.....	14
8 Přínos práce pro daný obor.....	15
9 Silné stránky.....	16
10 Slabé stránky	17
11 Použitá literatura	20
12 Resumé	23
13 Seznam příloh.....	24

1 Mé dosavadní dílo v kontextu specializace

Během svého studia na Ústavu umění a designu jsem se věnovala mnoha různým výtvarným technikám, které obor multimedia nabízí. Vytvářela jsem videa, animace, videoinstalace a v neposlední řadě také fotografie a to jak klasické, tak digitální.

Právě tuto poslední disciplinu, považuji za stěžejní pro moji uměleckou tvorbu. Myslím, že mi nejvíce ze všech umožňuje vyjádřit moje pocity, dojmy a myšlenky. Její mnohotvárnost dovoluje propojení s ostatními médii. Ve své předposlední klauzurní práci – videoinstalaci (projekce fotografií na speciální materiál) jsem právě takové spojení vytvořila a tento směr je tím, čemu bych se ve své tvorbě chtěla nadále věnovat.

Moje bakalářská práce je vyústěním teoretických i praktických zkušeností získaných během studia a je v mé dosavadní tvorbě dílem nejrozsáhlejším.

2 Téma a důvod jeho volby

Hommage. Francouzský výraz pro poctu, hold nebo také věnování. Toto téma jsem zvolila proto, že mi dovolovalo velkou tvůrčí svobodu a zároveň možnost se alespoň symbolickým způsobem „poklonit“ velikánovi fotografické tvorby. Ovšem kterého vybrat, když je možností tolik.

Od počátku jsem věděla, že chci fotit člověka. Nejsem vyznavačem výrazného aranžování a rozsáhlých retuší. Preferuji přirozenost a minimalismus výrazových prvků. Ve své vlastní tvorbě se snažím o totéž – ráda využívám přirozené světlo, blesk prakticky nepoužívám. Jestliže něco fotím, chci si vystačit jen s fotoaparátem a získat maximum jen díky němu.

Zároveň jsem vyznavačem určité intimity, která vzniká mezi modelem a fotografem. Nedokážu jít na ulici a fotit cizího člověka. Tato představa je mi nepříjemná a i kdybych se donutila nějaký snímek touto cestou vytvořit, asi by nebyl příliš vydařený.

S přihlédnutím k těmto všem svým osobním tendencím jsem vytvořila relativně velký seznam jmen, mezi jinými zde byl i Steve McCurry. Tohoto, nebojím se říci Mistra, jsem měla od počátku na mysli a přece jsem si netroufala navrhnout ho na poctu. Jeho práce je tak úžasná, že se s ní ta moje může těžko jakýmkoli způsobem rovnat.

A možná právě proto jsem ho nakonec vybrala. Já ovšem nepojedu pro svoje snímky do Indie, ani nenavštívím nejbližší válečný konflikt. Dokonce ani nepůjdu hledat tváře na

ulici. Nic z toho by nemělo smysl a bylo by jen směšným kopírováním. Vzdám McCurrymu poctu portrétem, ale portrét to bude jiný než jeho. Půjdu trochu proti jeho směru – a přesto zkusím najít alespoň trochu toho „něčeho“ co on ve svých snímcích má.

2.1 Steve McCurry – ikona fotožurnalismu

Narodil se 24. 2. 1950 ve Philladelphii. Nestudoval fotografii, jak by se nabízelo, ale titul získal v oboru divadelního a filmového umění. Během studií navštěvoval hodiny fotografie a přispíval do školního časopisu. Zároveň, díky svojí nezměrné touze po objevování světa a cizích kultur, začal cestovat – a také fotografovat.

Po absolutoriu pracoval pro nepříliš významné noviny jako fotoreportér. Po dvou letech pohodlného života se však rozhodl pro radikální krok. Opustil práci a s pár tisíci dolarů v kapse odjel na vlastní pěst do Indie. Tam strávil téměř dva roky života. Jak sám později několikrát řekl, zde se naučil, jakým způsobem pracovat s lidmi – dívat se, čekat a hlavně navázat komunikaci. Indie a její obyvatelé se pro něj staly celoživotní láskou, zemí, kam se dodnes neustále vrací¹ (Avanesian, 2007: 8-14)

Opravdovým mezníkem jeho tvorby se ale stal konec sedmdesátých let, kdy v přestrojení za domorodce nelegálně přešel pakistánsko-afghánistánské hranice a ocitl se uprostřed válečného konfliktu, ve kterém byl Afghánistán se Sovětským

---

¹ Příloha 1 McCurry v Indii

svazem. Ve válkou zmítané zemi fotil ty, kterých se každý takový konflikt vždy dotýká nejvíce – civilní obyvatelstvo. Po tom, co úspěšně přešel hranice zpět společně se svitky filmů zašitými v oblečení, se dočkal mezinárodního uznání v podobě Zlaté medaile Roberta Capy, hlavní ceny World Press Photo a mnoha dalších.

V roce 1986 byl přijat jako člen prestižní agentury Magnum Photos², jeho reportáže byly (a nadále jsou) tištěny v těch největších světových časopisech, z nich lze za všechny jmenovat National Geographic.

Nadále pokračoval v návštěvách zemí ve válečném stavu, ačkoli se sám nerad prezentuje jako čistě válečný fotograf.

Svémi snímky se snaží dokumentovat složité lidské osudy. Zachytit bez ohledu na národnost a jazyk to, jak se ve tváři člověka zrcadlí hrůza války. A zároveň poukázat na to, že je v ní, přes všechna prožitá příkoří, hluboká krása, lidskost, touha po životě.

Pomocí svých fotografií chce vyprávět příběh. A je jedno, jestli se jedná o příběh napsaný ve tváři, nebo v krajině a zátiší, která fotí se stejnou krásou a naléhavostí jako své portréty (Steve McCurry bio).

---

² Magnum Photos, mezinárodní fotografická agentura. Založena v roce 1947 R. Capou, H.C. Bressonem, D.Seymourem a G.Rodgerem. (Magnum photos)

2.2 Nejznámější tvář světa – Portrét Sharbat Gula

Nebylo by možné, podat pohled na McCurryho tvorbu, bez zmínky o jeho nejslavnějším snímku, který se stal možná nejslavnějším snímkem své doby³.

V letech 1979-1989 probíhal na pozadí studené války konflikt mezi afghánskou komunistickou vládou a povstaleckými skupinami mudžáhedínů⁴, kteří usilovali o svržení komunistické nadvlády. Konflikt trval celé desetiletí a vedl k milionům mrtvých a zraněných civilních obyvatel. Další byli vyhnáni ze svých domovů a byli nuceni živořit v uprchlických táborech.

Jedním z takových uprchlíků, byla Sharbat Gula (Afghan Girl). Po tom, co Sovětští vojáci bombardovali opakovaně její vesnici a zabili oba rodiče, uchýlila se společně se sourozenci do uprchlického tábora v Pákistánu. Cesta přes zasněžené hory jim trvala týden a vidina lepšího života byla nejistá, ale vše bylo lepší, než život ve válečné zóně. Bylo jí dvanáct, možná víc – nikdy nevěděla, kdy přesně se narodila - když v roce 1984 navštívil McCurry její uprchlický tábor.

On sám vzpomíná na to, jak cítil její nervozitu a stud, když ji spatřil v místní škole. Podařilo se mu udělat jen několik⁵ snímků na svůj fotoaparát Nikon FM2, než se otočila a zmizela. Rozhodně netušil, že zrovna ten den vytvoří průlomový snímek své kariéry. Její portrét, s pronikavýma zelenýma očima a zvláštním naléhavým výrazem, se dostal na titul National

---

³ Příloha 2 Afghánská dívka v roce 1984

⁴ Mudžáhedín, muslim angažovaný a bojující v boji, tzv. svaté válce, džihádu. (Mudžáhedín)

⁵ Příloha 3 Méně známá varianta snímku

Geographic a společně s článkem pomohl rozšířit povědomí o těžkém údělu afghánských uprchlíků. I díky tomu, byla později založena nadace na podporu afghánských dívek a mladých žen.

Jejich cesty se tehdy rozešly. McCurry neznal její jméno a myslel, že to tak již zůstane navždy. Ona sama netušila, co způsobil její portrét v západním světě. Na konci 80. let se vdala a vrátila se do Afghánistánu. McCurry ale nepřestával doufat, že ještě někdy spatří ženu, které patřil ten zvláštní pohled. V roce 2001, celých 17let po vzniku fotografie, se vydal zpět na místo, kde ji vytvořil. Uprchlíkový tábor zde však již dlouho nebyl a tak nezbývalo než pátrat dál. Po výzvě se mu přihlásilo mnoho žen, které předstíraly, že jsou onou ženou z fotografie. Po dalším pátrání, během kterého tým pracovníků z National Geographic dělal kontrolní snímky⁶ možných adeptek, konečně narazili na tu, kterou hledali. V odlehlé části Afghánistánu žila se svými třemi dětmi a mužem. Přestože biometrickým⁷ měřením bylo dle duhovky ověřeno, že je to ona, McCurry se o tom musel přesvědčit na vlastní oči. Když dorazil na místo, okamžitě jí poznal – byla jiná, ve svých maximálně třiceti letech měla tvář mnohem starší ženy, ale ty oči byly pořád stejné. Velmi dobře si pamatovala na den, kdy vznikl její portrét – fotografovala se tenkrát poprvé a do příjezdu McCurryho v roce 2001 také naposled. Svůj snímek nikdy neviděla.

---

⁶ Příloha 4 Portrét Sharbat Gula 2002

⁷ automatické rozpoznávání lidí na základě jejich charakteristických anatomických rysů (např. obličej, duhovka, otisk prstu.) a charakteristického chování. (biometrie)

Sharbat Gula nechápala, co všechno její portrét způsobil. Žila a stále žije velmi prostým životem muslimské ženy, která žije jen pro svého muže a své děti. Každý den vstává před rozbřeskem a modlí se. Vaří, pere, uklízí, nosí vodu z potoka. A tak to jde den za dnem. Její kulturní a náboženské tradice jí nedovolují pohlédnout nebo se usmát na jiného muže než jej její manžel. Burku, kterou si kryje tvář a kterou jsou vidět jen její oči, ale nepovažuje za prokletí, nýbrž za krásnou věc. Neumí psát ani číst. Nemá žádná osobní přání. Snad jen jedno – aby její dcery mohly získat vzdělání, které se jí nikdy nepodařilo dokončit (Sharbat Gula).

Její snímek, není jen tváří jedné dívky z mnoha. Je symbolem, tváří celé doby a tváří jedné z mnoha zbytečných válek. V jejím výrazu je vše – smutek i vztek, ale i odhodlání a víra. To vše způsobil, že je snímek dodnes po právu označován za „Nejznámější tvář světa“.

3 Cíl práce

Při hledání směru, kterým bych se měla vydat, jsem vycházela z toho, co jsem již v minulosti fotografovala a co mě nejvíc bavilo - člověk. Uvažovala jsem nad tím, jaké byly všechny mé předchozí práce, co mě na jejich tvorbě bavilo a co mi naopak vadilo. Došla jsem k zajímavému zjištění. Téměř vždy jsem fotila jen ženy. Mužů v mých pracích bylo velmi málo. Často jsem se také setkala s faktem, že ženy, které jsem fotila, se ne vždy chtěly podřídit mým nápadům. Nechtěly se fotit „ted“ a tady“, potřebovaly přípravu. Vadilo jim oblečení, které měly na sobě, nedokonalost účesu nebo pleti. Pokud nakonec svolily k fotografování, chtěly určovat, které snímky „pustit dál“ a které ne. Bohužel, po všech těchto úpravách zevnějšku a zásahu do mého výběru, zůstalo velmi málo z toho, co jsem původně chtěla zachytit. Do snímků se dostalo to, co nemám ráda – stylizace. Nemohu říct, že bych to některé z žen mohla vyčítat – sama jsem toho nejhorším příkladem a jejich důvody vlastně zcela chápu. Tomu všemu „typicky ženskému“ jsem se ale ve své bakalářské práci chtěla vyhnout. A to beze zbytku. Rozhodla jsem se ženy (pro tentokrát) vynechat. Mým cílem bylo vytvořit portrét muže v různých etapách života.

4 Proces přípravy

Fotografovat muže, tak pro mě byla téměř neprobádaná půda, i když jsem je nikdy nevynechávala záměrně. Z mých několika předchozích zkušeností, si ale muži nikdy nepotřebovali před focením učesat vlasy nebo hledat nejvhodnější pózu. A ani jim tolik nezáleželo na tom, jaký snímek se nakonec použije. To mě na nich bavilo a baví. Ale stále ve mě zůstávaly určité obavy – co když nakonec budou stejní? Co když nebudou přístupní mým nápadům? Na začátku tedy stála výzva. Výzva k poznání. Možná k poznání mužů a jejich chování, možná k poznání sebe sama.

5 Proces tvorby

Z počátku jsem uvažovala nad tím, jaké muže vlastně chci fotit. Jestli by to měli být zástupci nějakých povolání, sociální skupiny, etnika...? Zde jsem přihlédla k McCurrymu – neřeší povolání, původ. Fotí člověka. Fotila jsem tedy všechny muže, ve všech věkových kategoriích. Vzdávala jsem poctu vlastně i tak trochu jim samotným. Celá století vzdávají nejen ve fotografii, ale i v dalších odvětvích umění poctu mužů ženám, proč to tedy neobrátit a vzdát hold také jim?

Tím, co dělí muže v mé sérii, je především věk - nejmladšího s nejstarším dělí skoro šedesát let a přesto - je ten nejmladší méně mužem? Nemá v sobě pořád ten nejstarší něco z toho malého kluka? Spojuje je něco? Věřím, že ano. A je jedno, že jednoho zajímají hračky a druhého historie.

Všechny „své“ muže znám. I o tom je má práce – není mi příjemné fotit někoho cizího, někde na ulici. Potřebuji pro svoji práci klid a toho bych venku nikdy nedosáhla. Navíc s modelem potřebuji navázat nějaký „vztah“ – pokud tomu tak není, práce mě nebaví, je mi dokonce nepříjemná a chci ji mít rychle za sebou, což nikdy nevede k dobrým snímkům. Dá se říci, že je tento přístup relativně limitující a možná je to jen o zvyku. Ale momentálně by cokoli jiného z mé strany byla jen křeč. Kdo jsou tedy tito „moji“ muži? Jsou to moji příbuzní, kamarádi, známí. Ale také synové, bratři či otcové známých. Zním je všechny.

6 Technologická specifiká

6.1 Prostředí

Myslím, že v prostředí, které je člověku známé se i dobře cítí, proto jsem téměř všechny fotila u nich doma. V několika případech jsem je navštívila v zaměstnání. Všechny snímky jsou z interiéru, který je portrétovanému vlastní a kde jsem se nemusela podřizovat momentálním stavům počasí.

Pokud jsem znala prostředí, kde portrétovaný žije, snažila jsem se dopředu vymyslet, kde ho vyfotím. V případě, že jsem šla do naprosto neznámého prostředí, snažila jsem se maximálně pracovat s tím, co mi konkrétní místo nabízelo – jednou pozadí obstarala stará mapa na stěně, jindy periodická tabulka prvků. V případě, že nebylo ani takové řešení možné, hledala jsem volné prostory, chodby a haly.

6.2 Příprava modelu

K portrétovaným mužům jsem přistupovala obdobně jako k prostředí, kde jsem je fotila. Nežádala jsem je o úpravy vlasů nebo vousů – naopak jsem přivítala, pokud zůstali maximálně přirození. Kdo nosí brýle, mohl je mít, pokud se s nimi cítil dobře. Předem jsem ani neavizovala žádost o nějaké speciální oblečení, každý tedy zůstal v tom, co měl v době mého příchodu právě na sobě.

6.3 Výraz

Při fotografování jsem chtěla získat přirozený výraz. Což je samo o sobě snadné napsat a říct, ale relativně těžké vyjádřit. Vždy jsem tedy portrétovaného požádala, aby se tvářil tak, jak se momentálně cítí – tedy že se nemusí usmívat nebo mračit. Ideálně aby byl neutrální. Hlavním požadavkem bylo, aby se očima díval přímo na mě. Po několika snímcích jsem tak většinou dostala výraz, který jsem chtěla.

6.4 Světlo a technika

Jak jsem se již zmínila, jsem vyznavač přirozeného světla a použila jsem ho i ve své sérii. Model byl vždy proti světelnému zdroji (nejčastěji oknu nebo dveřím) v několika málo případech světlo dopadalo mírně ze strany. Ve většině případů jsem měla štěstí na zamračenou oblohu, takže nebylo nutné takto získané světlo nějak změkčovat. Tento způsob nasvícení, ač může působit ploše, mně po všech stránkách vyhovuje, protože tak získám maximum světla v místě, které považuji za nejdůležitější – v očích.

Zároveň jsem musela bojovat s nedostatkem světla v interiéru a to a hlavně na začátku focení, kdy se ještě velmi brzo stmívalo. Přesto jsem se snažila mít vždy co nejmenší možnou citlivost, kdy maximem pro mě bylo ISO 400. To jsem kombinovala s menšími clonovými čísly a delším časem

závěrky. Přesto jsem všechny snímky fotila z ruky. Stativ by jistě dovolil větší možnost experimentovat s expozicí, ale byla jsme bez něj mobilnější, proto jsem ho nepoužila.

7 Popis díla

Když jsem začala pracovat na souboru portrétů, myslela jsem si, že udělám maximálně deset snímků a připravím ještě jednu nebo dvě, vedlejší série. S přibývajícím množstvím portrétů mi ale stále více docházelo, že celý tento soubor bude fungovat tím lépe, čím větší bude jeho rozsah. Tvorbu vedlejší série jsem tedy stále více odsouvala na dobu, kdy už neseženu nikoho pro portrét. Ta doba naštěstí nenastala a jsem za to ráda. Raději jsem pracovala na sérii, o které jsem přesvědčena, že je silná, než paralelně na několika menších projektech jen proto, abych díky nim doplnila předepsaný počet snímků.

Vznikl tedy soubor dvaceti barevných portrétů mužů, ve věku od sedmi do sedmdesáti pěti let portrétovaných v prostředí pro ně známém. Část snímků určených k prezentaci je ve formátu 50x75 cm. Myslím si, že série fotografií s tímto tématem takovouto velikost vyžaduje. Zároveň je celá série předkládána ve formátu 13x18cm.

8 Přínos práce pro daný obor

Zkušenosti, které jsem nabyla při portrétování mužů považuji za největší přínos pro moje studium. Především jsem se naučila, že pro jakoukoli výtvarnou spolupráci s člověkem je potřeba velká dávka empatie a citu. Bez komunikace s objektem není možné získat kvalitní výsledky.

Naučila jsem se „lépe vidět“, což je pro tvorbu fotografie a videa přímo nezbytné. V souvislosti s portrétováním si více všímám všech věcí, které by později mohly negativně ovlivnit vzhled díla – např. stíny, nepřímé nebo přímé světlo a nevyvážené pozadí.

Také bylo nutné zvládnout tvorbu snímku technicky. To jsem sice ovládala již dříve, ale díky práci na tomto fotografickém cyklu jsem se v tom zdokonalila.

Kombinací těchto aspektů jsem získala obecně mnoho cenných zkušeností, které mi v budoucnu pomohou pracovat i na dalších, odvážnějších projektech.

9 Silné stránky

Podařilo se mi naplnit cíl práce? Vzdát poctu dílu známého fotografa? Snad ano.

Chtěla jsem rozvíjet dílo skvělého fotografa, inspirovat se jeho prací a „vzít“ si z ní to nejlepší, aniž bych ho vykrádala a doufám, že se mi to podařilo. Vznikl soubor dvaceti digitálních fotografií muže-člověka.

Na začátku tvorby bakalářské práce jsem měla poměrně velké obavy - jsem vůbec schopna takový soubor vytvořit? Co když poklesnu ke kopírování, třeba i nevědomému? Ale zvládla jsem to, i přes překážky. Dokonce mě práce na tomto souboru začala bavit tak, že v něm hodlám dál pokračovat. A to i přes určité vyčerpání, které jsem na konci začala pociťovat. Také jsem zjistila, že překážky a obavy jsou od toho, aby se překonávaly. Hlavně ty, které má každý v sobě.

A jak mě celá práce ovlivnila? Myslím, že jsem se naučila, že mezi muži a ženami není nakonec až takový rozdíl. Jsme všichni stejní, jen je potřeba přistupovat ke každému jiným způsobem. Fotografickou cestu k mužům jsem již našla. Tu „ženskou“ budu muset ještě naléznout. Takže, možná jsou příště na radě ony.

10 Slabé stránky

Název kapitoly by mohl klidně znít „Komunikace“, protože tu považuji za klíčovou při tvorbě portrétu. Jestliže chyběla, nevznikaly dobré snímky.

Z počátku mé práce jsem si všechny fotografické schůzky domlouvala sama. Vždy jsem předem vysvětlila, o co přesně půjde a jak si představuji vzhled snímků, případně jsem i ukázala některé již hotové snímky. Tato příprava měla dobrý vliv na celé focení, protože portrétovaný věděl, co se od něj bude chtít. Později mi mnoho z portrétovaných „nabídlo“ své známé s tím, že se určitě rádi nechají vyfotit. Bohužel, díky tomu, že jsem nemohla sama vysvětlit, o co se bude jednat, tito lidé neměli většinou úplně přesné informace a focení podle toho vypadalo. Přes moje vysvětlování jsem z nich bohužel cítila nervozitu a zároveň i pocit, že jsou do něčeho nuceni, protože to někdo slíbil za ně.

Rozhodně to ale neznamená, že by zbylé fotografie bylo snadné vytvořit. Například focení nejmladšího účastníka, sedmiletého. Chtít po dítěti, aby chvilku stálo a „nějak“ se tvářilo, je skutečně obtížné. Navíc tento chlapeček byl k nezastavení. Musela jsem improvizovat. Využila jsem, že si zrovna hrál v kuchyni, ve které byla spousta světla. U všech ostatních stačilo mluvit – zde jsem musela přijít s hrou, odložit na chvíli fotoaparát a čekat.

A po určité době jsem byla odměněna – chlapeček si na vybídnutí stoupl před objektiv, a aniž bych cokoli řekla, (pokud mohu citovat sama sebe) zatvářil se podle toho, jak se

momentálně cítil – změřil si mě pohledem, zamračil se a vzápětí se usmál. V ten okamžik jsem ho vyfotila. A pak už zase nebylo možné ho znovu vytrhnout ze hry, dál se fotit nechtěl. Kdybych ho požádala o nějaký neutrální výraz, nepochopil by, co po něm chci. Kdybych ho do něčeho nutila, neudělal by to. Jeho portrét je jediný s úsměvem a jsem přesvědčena o tom, že právě proto do mého výběru patří – je výrazem, o který všichni (a to ne jen muži) s dospělostí trochu přijdeme. Už nikdy se nemůžeme vztekat, když se nám něco nelíbí, tak jako v dětství. Říci, že se nám něco nelíbí a trucovat. On se tedy na snímku směje, nebo možná tak trochu posmívá?

Ostatní z mého výběru v sobě pořád trochu toho „něčeho“ mají – skoro všichni se trochu styděli a prohlašovali, že nevypadají dobře a své obličejové srovnávali s panoptikálními sbírkami. Přesto nikdo z nich neodmítnul a většinou sami nabídli, že budu-li potřebovat, rádi se vyfotí znovu.

Další relativně podstatnou překážkou byla přítomnost někoho dalšího během fotografování. Sama jsem se cítila trochu nepříjemně, pokud byl u focení přítomen ještě někdo další, ale nejvíce se to projevilo na modelech. Přihlízející je rozptylovali, většinou se smáli nebo na ně mluvili a ti pak nedokázali vydržet ve výrazu, odpovídali, nesoustředili se. Naštěstí nebylo nutné nikoho přímo vyhazovat, protože po chvíli všichni pochopili, že nejsou úplně žádoucí. O to zajímavější bylo pozorovat proměnu, která vznikla u portrétovaných, když se vše uklidnilo. Změnili se i oni. Byli klidní

a (snad) se cítili příjemně a pohodlně, což se odrazilo i na výsledných snímcích.

Další výraznější komplikace naštěstí nenastaly. Možná největší překážkou jsou ale mé vlastní obavy, které mi občas svazují ruce – pokud mám někoho požádat o možnost portrétování, automaticky předpokládám zápornou odpověď. Tato moje „fobie“ způsobila, že jsem se některých mužů, které jsem skutečně toužila vyfotografovat, raději ani nezeptala v obavě z odmítnutí. S narůstajícím počtem snímků a omezeným počtem příbuzných mužského pohlaví, vznikla nutnost tyto obavy překonat. Teď, po dvaceti portrétech, mohu říci, že jsem jinde, než na začátku a pokud budu v sérii pokračovat, možná jednou oslovím i ty, které jsem musela vynechat.

11 Použitá literatura

a) Knižní

AVANESIAN, Garik. Steve McCurry: Fotografovat znamená objevovat svět a těšit se z něj. *PhotoArt review*. Praha: Iron & Steel Group, 2007. Roč, 2, č. 4, str. 8-14. ISSN 1801-5301.

CÍSAŘ, K., KLIMENTOVÁ, E. *Co je fotografie*. Praha: Herrmann & Synové, 2004. ISBN 80-239-5169-6.

ALLEN, W. L. (ed). *100 Nejlepších fotografií NG*. Praha: Sanoma Magazines Praha s.r.o., 2002. ISBN 80-7026-251-6.

RITCHIN, F. *Magnum photos (Photofile)*. London: Thames & Hudson, 2008. ISBN 978-0500410943.

b) Internetové zdroje

Interview: Steve McCurry. In *Adam Marelli photo* (online). 2012 – 2013 (cit. 2013-04-24).

Dostupné z WWW

<<http://www.adammarelliphoto.com/2011/06/steve-mccurry-interview/>>

Steve McCurry bio. In *Steve McCurry* (online). 2012-2013 (cit. 2013-04-24). Dostupné z WWW

<<http://stevemccurry.com/biography>>

Steve McCurry. In *Photography National Geographic* (online). 1996-2013 (cit. 2013-04-24). Dostupné z WWW

<<http://photography.nationalgeographic.com/photography/photographers/photographer-steve-mccurry/?source=A-to-Z>>

Sharbat Gula. In *NGM National Geographic* (online). 1996-2013 (cit. 2013-04-24). Dostupné z WWW

<<http://ngm.nationalgeographic.com/2002/04/afghan-girl/index-text>>

Afghan Girl. In *NGM National Geographic* (online). 1996-2013 (cit. 2013-04-24). Dostupné z WWW

<<http://ngm.nationalgeographic.com/2002/04/afghan-girl/original-story-text>>

Mudžáhedín. In *Wikipedia otevřená encyklopedie* (online). 2002-2013 (cit. 2013-04-20). Dostupné z WWW
<[http://cs.wikipedia.org/wiki/Mud%C5%BE%C3%A1hed%C3%A
Dn](http://cs.wikipedia.org/wiki/Mud%C5%BE%C3%A1hed%C3%A
Dn)>

Biometrie. In *Wikipedia otevřená encyklopedie* (online). 2002-2013 (cit. 2013-04-20). Dostupné z WWW
<<http://cs.wikipedia.org/wiki/Biometrie>>

Magnum Photos. In *Wikipedia otevřená encyklopedie* (online). 2002-2013 (cit. 2013-04-21). Dostupné z WWW
<http://cs.wikipedia.org/wiki/Magnum_Photos>

12 Résumé

My thesis is called Homagge à... , which in French stands for a tribute or an honour. Aim of the work was to expand or continue the work of a well-known photographer. I decided for a journalist and photographer famous for his beautiful colour pictures of people from all over the world. His name is Steve McCurry.

Main topic of my thesis is represented by collection of portraits of twenty men of all ages, not only to honour McCurry, but all men in general.

Theoretical part shows McCurry's personal and professional life, as well as circumstances that led to his most famous photography –Afghan Girl – a refugee, whose portrait, shot in 1984, made him a worldwide "star".

The following part describes personal reasons for choosing the topic as well as explanation of technical detail of shooting the single pictures for the collection of photographs.

Finally I enlist all the obstacles that appeared during the compilation of the thesis as well as the way they have been removed.

13 Seznam příloh

- 1 McCurry v Indii
- 2 Afghánská dívka v roce 1984
- 3 Méně známá varianta snímku
- 4 Portrét Sharbat Gula 2002
- 5 Nepoužitá verze snímku I
- 6 Nepoužitá verze snímku II
- 7 Nepoužitá verze snímku III
- 8 Nepoužitá verze snímku IV
- 9 Nepoužitá verze snímku V
- 10 Nepoužitá verze snímku VI
- 11 Nepoužitá verze snímku VII
- 12 Nepoužitá verze snímku VIII
- 13 Nepoužitá verze snímku IX
- 14 Nepoužitá verze snímku X

1 McCurry v Indii

Steve McCurry. In *Steve McCurry* (online). 2013 (cit. 2013-04-21).

Dostupné z WWW <<http://stevemccurry.com/blog/greatest-show-earth>>

2 Afghánská dívka v roce 1984

Sharbat gula. In *Wikipedia The Free Encyclopedia* (online). 2001-2013 (cit. 2013-04-22). Dostupné z WWW
<http://en.wikipedia.org/wiki/Afghan_Girl>

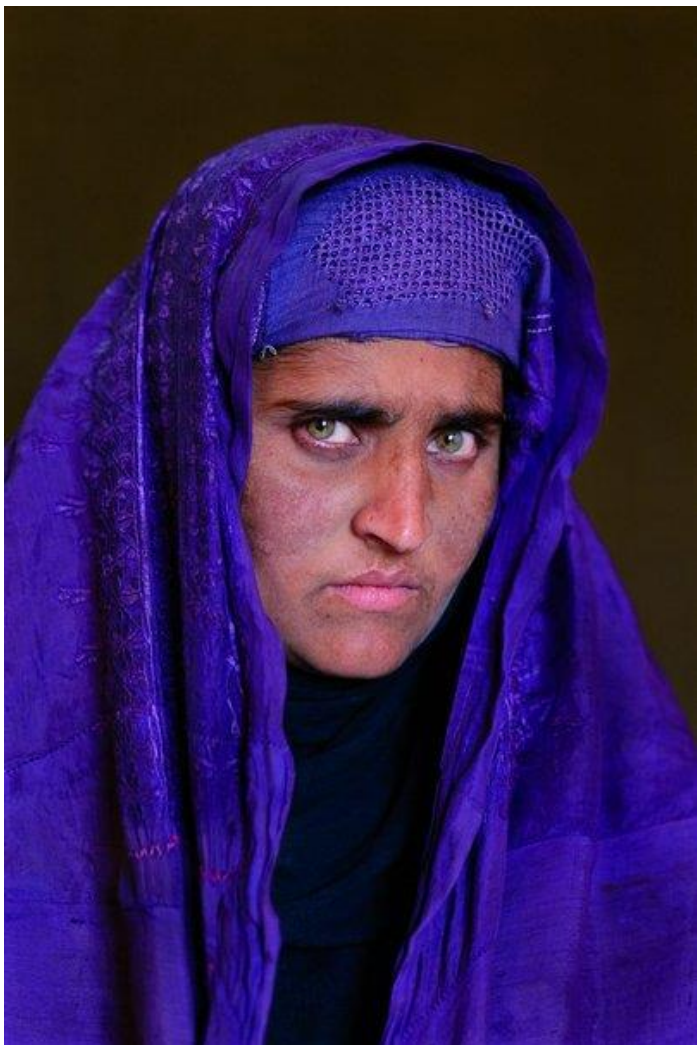
3 Méně známá varianta snímku

Afghan girl Hiding face. In *Collection Societe Generale* (online). 201-2013 (cit. 2013-04-22). Dostupné z WWW
<http://www.collectionsocietegenerale.com/en/pieces_of_art/6125-afghan_girl_hiding_face.html>

4 Portrét Sharbat Gula 2002

Sharbat Gula 2002. In *Touch Arts* (online). 2013 (cit. 2013-04-22). Dostupné z WWW <<http://www.touch-arts.com/performance/steve-mccurry-un-photographe-de-legende/>>

5 Nepoužitá verze snímku I

Foto: Marta Vobrbová

6 Nepoužitá verze snímku II

Foto: Marta Vobrubová

7 Nepoužitá verze snímku III

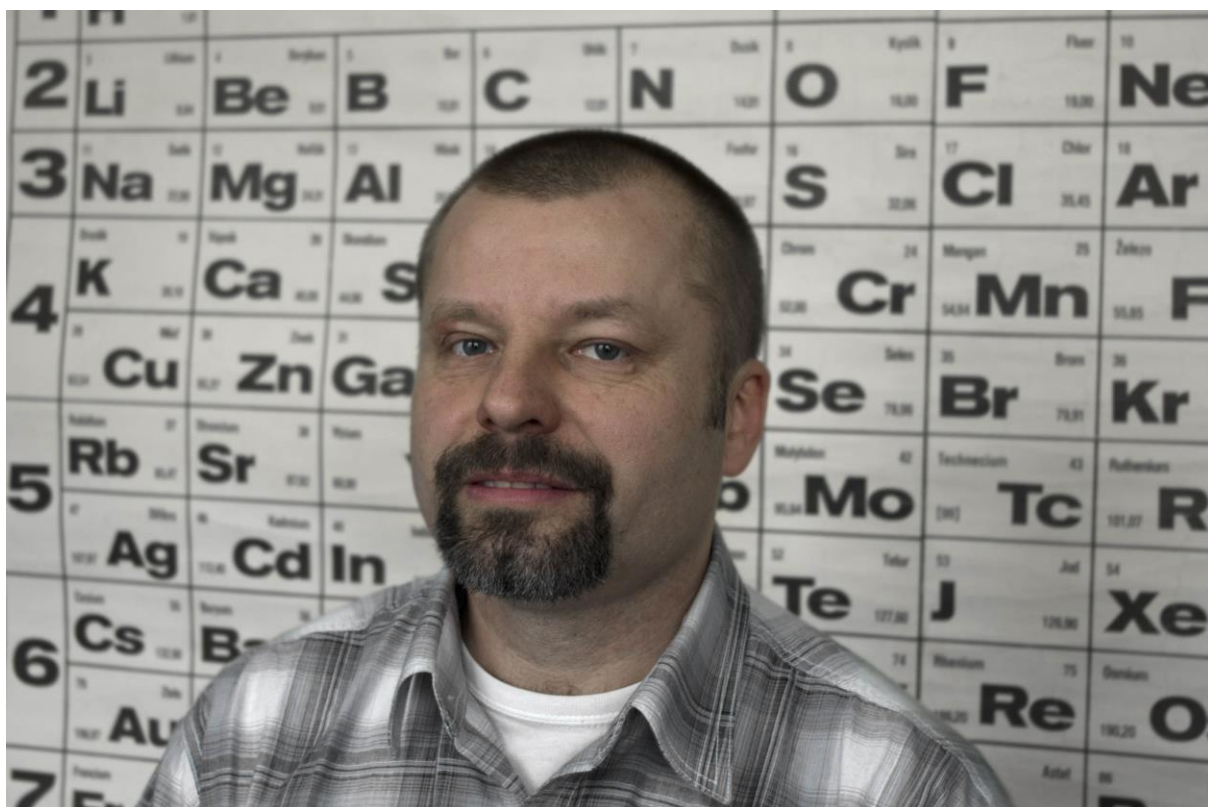

Foto: Marta Vobrubová

8 Nepoužitá verze snímku IV

Foto: Marta Vobrbová

9 Nepoužitá verze snímku V

Foto: Marta Vobrubová

10 Nepoužitá verze snímku VI

Foto: Marta Vobrubová

11 Nepoužitá verze snímku VII

Foto: Marta Vobrubová

12 Nepoužitá verze snímku VIII

Foto: Marta Vobrubová

13 Nepoužitá verze snímku IX

Foto: Marta Vobrubová

14 Nepoužitá verze snímku X

Foto: Marta Vobrubová